

Minningarorð um babba Hjarnar Djurhuus

Føddur 25. oktober 1932 – andaðist 5. oktober 2017

Í dag er 1 ár, síðani babba fór til gravar. Babba bleiv 84 ára gamal. Hann var sonur Hjørdis og Hákun Djurhuus. Tey vóru sjeystkin, og var babba elstur av teimum. Systkini vóru Tormóður, Annika, Malan, tvíburðarnir Jógvan og Kristin og Kristin.

Babba og mamma giftust í 1955, og fóru tey til Danmarkar at fáa sær útbúgving. Babba lærði fyrst til motorpassara í Klaksvík áðrenn tey fóru til Danmarkar at lesa víðari til maskinverfrøðing. Eftir at hava búð í Danmark í nógv ár, vildu tey heim aftur til Føroyar at búgva og fluttu tey heim í 1968. Babba byrjaði at arbeiða á Dansk Shell, áðrenn tey fluttu heim og helt áfram at arbeiða á Shell her í Føroyum. Hann bleiv stjóri á Shell fyrst í sjeysti árunum og var tað, til hann fór frá í desember 1997. Tá hevði hann arbeitt á Shell í 30 ár. Haldi ikki, at eg sigi ov nógv um, at “Shell seinni Føroya Shell” var hansara hjartabarn, tá hugsað verður um arbeiði. Mangan, tá hann tosaði um sítt arbeiði, segði hann bara VIT, sum um hann átti fyrirtøkuna. Tá hann var givin á Shell, bleiv hann spurdur, um hann kundi arbeiða í sambandi við oljuleiting fyri oljufelagið Shell og síðani fyri BP. Hann skuldi bara vera har eitt stutt skifti. Tað blivu 11 ár íalt innanfyri oljuleiting.

Babba og mamma bygdu sær síni dreymahús á Dala-vegnum, har babba sjálvur var við til at “designa” húsini, og fluttu vit trý inn í húsini jólaaftansmorgun 1972.

Babba hevur altíð arbeiðt nógv. Tá hann kom heim frá arbeiði, vildi hann sleppa út at velta og dreina, so alt stykkið skuldi blíva til bø, laga garð, velta epli og røtur. Eg slapp altíð at vera við og hjálpa honum. Hann vildi, at alt skuldi vera snøgt rundan um seg, hann var “perfektionist”.

Hóast babba arbeiddi nógv og ofta var uttanlands í arbeiðsøringum, so var hann altíð har fyri meg, og altíð var hann klárur at hjálpa, hann setti alt annað til vikis, tá eg hevði brúk fyri honum. Hann gav mær allan tann kærleika, nærleika og tryggleika, sum hugsast kann. Eg var ein ordans pápagenta, og longdist mær so illa eftir honum, tá hann var uttanlands.

Tórður, maður mín, hevur altíð verið sum ein sonur hjá babba og mammu. Babba og Tórður høvdu somu áhugamál, serliga tá tað kom til at fáast við jørð, at velta, hoyggja, fletta o.a. Tórður fólir, at mitt barnaheim er sum sítt eina heim.

Tórður og eg finga fyra børn, Hjarnar, Svannu, Magnu og Olgu, og var babba besti abbin, sum hugsast kann. Hann ringdi hvønn einasta dag fyri at vita, hvussu vit høvdu tað og ikki minst at hoyra, hvussu abbabørnini høvdu

tað. Babba fekk altíð hjálp frá teimum, um tað var eitthvørt, serliga at seta epli niður og at taka tey upp aftur. Okkara Hjarnar segði ongantíð nei, um abbin bað um hjálp til eitthvørt, tað kundi vera til at velta, dreina, laga garð, klippa greinar. Sum smádrongur elskaði hann at vera hjá abba, tí hann slapp út at arbeiða við abba. Abbin keypti honum ketilsdrakt, gummistylvar, arbeiðshanskar, spakar og trillubørur, haldi hann hevur átt allar støddir av trillubørur. Tað var serliga Hjarnar, sum tímdi at vera úti og rokast við abbanum. Babba og Hjarnar høvdu eitt serligt forhold, kanska tí hann var einasti abba-sonurin. Einaferð spurdi Svanna abba um at lána pengar, tí hon átti ikki nokk av pengum til eitt ross, sum hon ynskti sær. Abbi keypti henni rossið við teirri treyt, at hon

mátti hjálpa við hoyggja til rossi. Tá Svanna skuldi skriva høvuðsuppgávu í 3.g um Læknastriðið, var abbin ein hollur stuðul til uppgávuna. Hann var eisini ofta og hugdi at hondbóltsdystum, tá Magna spældi, ofta tosaði hann við hana eftir dystirnar og eggjaði henni til at betra eitthvørt. Tá Magna skuldi til Holbæk í skúla, kom abbi við okkum, tí hann mátti tryggja sær, at umstøðurnar vóru ílagi hjá henni. Soleiðis var hann bara. Hann hevur eisini hugt eftir øllum leikunum, sum Olga hevur framført á Dramaverkstaðnum. Børnini vóru so góð við abba, hann var teirra abbi. Hann gleddist altíð um, at tað gekk okkum væl.

Babba hevði eina sera góða grannakonuna. Hon hevur altíð verið har fyri babba og mammu, ein sera góður stuðul og altíð klár at hjálpa, ikki minst nú,

eftir at babba var blivin einkjumaður. Hon hevur givið babba nógv drekkamunnar og nógv gott prát, og hann hevði sínar føstu dagar at koma á gátt hjá teimum.

Eitt systkinabarn babba og babba vóru sera góðir vinir, høvdu nógv av somu áhugamálum, teir veltu saman, hugdu at bygningum sum stóðu í ger, prátaðu um lívsins viðurskifti. Eisini vitjaði hann javnan tey ungu í familjuni.

Sjálv havi eg eina sera góða vinkonu, og hon hevur verið mær ein góður stuðul ikki minst í hesi sváru tíð. Eisini var hon ein góður vinur hjá babba. Babba vitjaði hana javnan ella ringdi hann til hana um tað var okkurt við hennara arbeiði, ið hevði hansara áhuga. Eisini var babba í hvørjum føðingardegi hjá henni og hennara børnum. Eg haldi, at babba

helt seg næstan vera abbi at børnunum hjá henni eisini.

Babba ynskti altíð at hjálpa og hevur hjálpt nógvum. Hann var altíð klárur óansæð, hvat tað var. Babba vildi ikki vera til ampa ella stríð fyri nakran. Tað var hann heldur ikki. Hann segði seg hava havt eitt sera ríkt, aktivt og spennandi lív. Hann var aktivur, líka til vanlukkan hendi.

Vit vóru øll hjástødd hjá babba teir dagarnar á Landssjúkrahúsinum, eftir at hann koyrdi á garðin vegna dánilsis, ið hann fekk, meðan hann koyrdi heim, eftir at hava verið á Stykkinum og vitjað Svannu og Mourits.

Til jarðarferðina hjá babba sang Peter Hentze Niclasen henda sangin, sum eina tøk frá mær, og vil eg við hesum orðum lýsa frið yvir minnið um mín elskaða pápa.

*Heitari sló einki faðirhjarta,
Kæri faðir, nakrantíð enn títt,
horvin er hon, barndómstiðin bjarta,
aldar tó í minni mínum blítt.*

*Fyri minni mong eg takki tær av hjarta,
goymi tey sum rama reyðagull,
mínum leiðum á sum sólin bjarta
brosa tey so blítt og loyndarfull.*

*Kendi bara kærleika og gleði,
sum í stríðum streymum til mín røkk,
fyri tað eg vil á sorgardegi
bera tær, o, faðir hjartans tøkk.*

**Góði babba! Takk fyri alt.
Dóttir tín Katrin**

Minningarorð um Sjúrð Vágsheyg

Sjúrður var føddur 15. juli 1961, og doyði 19. septembur 2018.

Hann vaks upp í Hoydølum, í náttúruvøkrum umhvørvi. Foreldrini, Ásmundur og Elin Johannesen, arbeiddu á Studentaskúlanum og vóru fyrstðufólk á kostdeildini. Systkini eru Pauli í Sandagerði og Anna Johannesen.

Sjúrður kom sum ungur drongur í Havnar Fimleikafelag, og tað sást beinanvegin, at hann hevði góð evnir. Hann kom á úrvalsliðið, sum Bynne Lamhauge stovnaði í 1975, sum var fyrsta kappingarlið við bæði gentum og dreingjum.

Har møtti hann Jónu Johannesen (Clementsén), sum eisini var á úrvalsliðnum. Jóna var eisini góður fimleikari, vøkur og vinarlig, og tað er hon enn. Tey gjørdust par sum 16 – 17 ára gomul og hildu saman í 40 ár, inntil Sjúrður doyði. Tey vóru gift í 35 ár og vóru sum ein. Har annar var, var hin eisini.

Jóna og Sjúrður finga trý børn. Tey eru Elin Sjúrðardóttir Trier, sum er gift við Ragnar Trier, Lillian Sjúrðardóttir, sum er gift við Torkil Jonsson, og Tórus Sjúrðarson. Ommu og abbabørnini eru 6 í tali: Silja, Ronja, Lóa og litli

Sjúrður, sum Elin og Ragnar eiga, og Samuel og Ísak, sum Lillian og Torkil eiga, og fáa tey skjótt eitt barn afturat.

Sjúrður livdi eitt gott og hendingaríkt lív, og stórt var tað fylgið, sum fylgdi Sjúrði Johannesen til hansara síðsta hvíldarstað, familja, vinir, starvsfelagar, og sera nógv fólk úr Havnar Fimleikafelag. Tað var ein syrgilig løta, men eisini hátíðarligt í Hoyvikar kirkju. Ann Dahl Hansen, prestur, prædikaði, og Pau-li í Sandagerði, beiggja Sjúrð, stjórnarði kóri og framførði eitt yndisligt lag.

Vit í Havnar Fimleika-

felag drýpa hvør í sorg, nú Sjúrður er farin inn í ævinleikan, og vilja inniliga takka honum fyri tað veldiga arbeiðið, hann gjørdi fyri Havnar Fimleikafelag.

Sjúrður var millum teir bestu fimleikararnar í Føroyum í fleiri ár, herímillum eisini føroyameistari. Hann var ein fyrimynd fyri mong sum iðkari. Hann var venjari í nógv ár hjá fleiri fimleikalíðum, eisini kappingarliðum innan amboðsfimleik. Eitt tíðarskeið var hann venjari hjá landsliðnum.

Sjúrður var nevndarlimur í Havnar Fimleikafelag.

Hann var dómari í fimleiki. Skipaði fyri fimleika-skeiðum, og undirvísti eisini sjálvur. Hann var við til at skipa fyri framsýningum, kappingum og fimleikaferðum, eisini í útlandum. Hann var kveikjandi, stimbrandi og eldhugaður. Altíð vinarligur og við tí góða orðinum.

Eitt, sum Sjúrður ofta tosaði um, var tíðarskeiðið tá úrvalsliðið hjá Bynna, síðan Finnbjørn Justinussen, var virkið. Fimleikaliðið varð “heimskent” í Føroyum við sera góðum fimleikarum. Altíð millum tey fremstu í kappingum, og har bæði skemt og álvari

var á skránni til framsýningar. Enn verður tosað um eitthjolaðu súkklurnar, sum dreingirnir súklaðu á til framsýningar.

Tað var eitt lið, sum var nógv saman. Tey høvdu tað stuttligt, fóru útferðir og hugnaðu sær heima hjá hvør øðrum. Mangan hava vit hoyrt um hugnaligu løturnar heima hjá Sjúrði í Hoydølum, har Sjúrður legði plátur á. Spældi altíð tað nýggjasta og besta, sum var komið út.

Sjúrður hevur á onkran hátt havt tilknýtið til Havnar Fimleikafelag, frá tí hann var heilt ungur, og til hann nú doyði, einans 57